

nævnt, ikke kan møde nogen Tilslutning fra vor Side. Vi ere principielle Modstandere af dem, vi betragte dem som meget utiltalende Former for Udbygning af den arbejdende Befolkning, og vi skulle rejse den Protest imod dem, som vi formaa. Ogsaa den foreslaaede Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten vilde, selv om den optraadte isoleret, som et Hele for sig selv, selv om den ikke stod i den højeste Sammenhæng med Øl- og Brændevins-, Cigaret- og Kulskatten — man kan vel have Lov til at opfatte den som noget, der væsentligst har til Formaal at tjene som Forspand for disse Skatter for at trække dem gennem dette høje Ting —, være ganske ufyldstgørende i vore Øjne. Jeg skal villig indrømme, at der er en Række Enkeltheder, hvor jeg finder, at den højtærede Finansminister har haft en heldig Haand. Det gælder f. Eks. Forhøjelsen af Maksimalgrænsen, en Forhøjelse fra 3,000 til 10,000 Kr. for de Formuer, som blive skattefri, for saa vidt Besidderens Indkomst ikke naar op til den skattepligtige Grænse. Jeg gør blot opmærksom paa det absurde Forhold, som før har hersket, at f. Eks. en Arbejder, der ved Lemlæstelse er bleven totalt berøvet sin Arbejdskraft og derfor har faaet udbetalt et Beløb af mellem 3,000 og 4,800 Kr. — dette er, saa vidt jeg husker, Maksimalbeløbet —, blev skattepligtig af denne Formue. Der er ogsaa andre Ting, der maa anses som Fremskridt. Der er Lempelsen af Beskatningen af den erhvervende Hustrus Indtægt, og Forandringen i Beskatningen af de hjemme boende Børns Erhvervsindtægt, og der er flere andre Punkter, hvor der er anerkendelsesværdige Smaafremskridt. Det er ligeledes efter min Anskuelse en ubetinget Forbedring, der har fundet Sted i de to Skatters organiske Paaligningsmaade, at man er gaaet over fra fast Skala til Rateskala. Alt det er smaa Forbedringer og Fremskridt, men selvfølgelig ikke tilstrækkeligt til at gøre Loven antagelig i vore Øjne. Vi maa bestemt fordrø, at de smaa Indtægter ikke som her blive gjort til Genstand for forhøjet Skat, og det vil finde Sted. Det oplyses endog til Overflod i Motiverne, at det ikke blot er undtagelsesvis, at en saadan Forhøjelse finder Sted, men gennemgaaende. Den effektive Skatteprocent for Indkomster under 1,000 Kr. vil stige fra 0,16 til 0,19 pCt., for Indkomster fra 1,000 til 2,000 Kr. fra 0,47 til 0,56 pCt. Hvorfor dog skride til en Forhøjelse her, hvor det i fiskal Henseende betyder saa uhyre lidt, kun er en quantité négligeable, men for

mangfoldige Smaafolk er en Byrde, som kan mærkes. Bestræbelserne maa efter min Opfattelse gaa i modsat Retning, gaa i Retning af at lette Byrderne for Smaafolk.

Det Fradrag, det Eksistensminimum, der i Skatteloven af 1903 blev fastsat, var 800 Kr., 700 Kr. og 600 Kr. for henholdsvis København, Provsbyerne og Landdistrikterne, og disse Tal ere blevne bibeholdt i Forslaget. Men disse Tal ere ganske forældede. I Kraft af den enorme Prisstigning, der i Mellemtiden har fundet Sted, er disse Summers Købeevne langt mindre nu end for 8 Aar siden. Det sidste Nummer af Statistiske Efterretninger oplyser, at Prisen for en Arbejderfamilies Livsforbrødenheder i de senere Aar er stegen gennemsnitlig med 2 pCt. aarlig. Det vil for Tiden fra 1903 til 1912, da Loven kan tænkes at skulle træde i Kraft, sige en samlet Stigning af 20 pCt. Befolkningen har da et billigt Krav paa, at disse Beløb forhøjes i det allermindste med 20 pCt., og det samme gælder naturligvis Fradragene for de mindre end 15-aarige Børn. Den faktiske Formindskelse af dens Skattebyrde vil derved ikke være højere end den, der blev den bevilget i 1903. Det vilde i Virkeligheden kun være en Opretholdelse af status quo. En saadan Forhøjelse af Fradraget med 20 pCt. vilde betyde et Minus i Skattens Provenu, men denne Formindskelse vil kunne indvindes, hvis man vil nøjes med kun at lade disse Fradrag være fuldt gældende for mindre Indtægter, f. Eks. under 3,000 Kr., og kun lade dem gælde med Halvdelen af deres Beløb for Indtægter mellem 3,000 og 4,000 Kr. og vil lade Fradraget falde helt bort for de større Indtægter. Saaledes er Forholdet f. Eks. i den preussiske Einkommen-Steuer, hvor Grænsen for det Beløb, hvor Fradraget virker fuldt, kun med Halvdelen eller slet ikke, er sat ved 3,000 Mk. og 6,500 Mk., saa vidt jeg husker. Det er den ene Fordring, vi nødvendigvis maa stille til en Lovgivning om Formue- og Indkomstskat, at der indføres Lempelser for de mindre bemidlede.

Den anden Fordring, vi maa stille, gaar ud paa en betydelig Forøgelse af Skatten for de meget bemidlede Skatteydere. Det gælder i nogen Grad for Indkomstskattens Vedkommende, men dog i ganske særlig Grad for Formueskatten, at der bør indføres en meget betydelig Forhøjelse af Skatten for dem, der staa øverst oppe. Den Differentiering, som Formuebeskatningen anvender, er urimelig svagt udviklet. Det er meningsløst at beskatte